

N:o 245.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 25 Maj 1909.
— — — — Andra Kammaren — 25 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående ändrade bestämmelser rörande automobiltrafik.

[Första Kammarens tillfälliga utskotts (N:o 1) utlåtande N:o 27].
[Andra Kammarens tillfälliga utskotts (N:o 2) utlåtande N:o 30].

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har ifrågasatts utfärdande af skärpta bestämmelser rörande automobiltrafik till förekommande af de talrika olyckor, som föranledas genom ovarsam automobilåkning å våra allmänna vägar.

Riksdagen anser det ostridigt, att det, synnerligen på landsbygden, mångenstädes råder en ovilja mot automobilerna, hvartill dessas ägare och förare ingalunda alltid torde vara utan skuld. Den sålunda befintliga konflikten mellan å ena sidan befolkningens berättigade intresse af verkligt skydd till lif och gods samt å andra sidan det obestridliga samhällsintresset af en fri utveckling utaf ifrågavarande kommunikationsmedel, hvilket torde kunna förväntas med tiden komma alltmera till användning, har synts Riksdagen böra rätteligen så lösas, att lagstiftaren, under det han omsorgsfullt undviker att försvåra automobilens användning i för-

hållanden, då alldeles ingen fara kan anses föreligga, däremot uppställer tillräckligt långt gående och tydliga inskränkningar beträffande verkligt farliga situationer, och framför allt gör dessa inskränkningar fullt effektiva genom allvarsamma straff- och skadeståndsbestämmelser. Strängheten i sistnämnda bestämmelser borde lämna den i hufvudsak oberörd, som på förståndigt och försiktigt sätt använder kommunikationsmedlet, och endast drabba den oförsiktige eller oskicklige. En utredning synes Riksdagen böra redan inom den närmaste tiden göras rörande behovet af ändrade bestämmelser rörande automobiltrafik.

Hvad som man vid lagstiftning i ifrågavarande ämne bör i främsta rummet taga i ögonsikte är att söka förhindra, att automobilister genom oförsiktighet, vårdslöshet, öfvermod, bristande tillmötesgående mot andra vägfärande eller genom oskicklighet misskreditera automobiltrafiken och göra den förhatlig för allmänheten.

Härvidlag förtjänar helt visst speciellt att tagas i närmare öfvervägande, huruvida höjning af bötesminimum och utsträckande af skadeståndsskyldigheten böra äga rum.

Riksdagen, som helt naturligt ej kunnat ingå på utstakande af några bestämda riktlinjer för möjligen behöflig ändring i nu gällande automobil-lagstiftning och som ej ansett sig kunna bedöma hvilken väg för vinnande af berörda ändamål är den riktigaste, anser dock att frågan är af vikt, samt att, om utredningen visar hän på behöfligheten af ändring i lagstiftningen eller i automobilförordningen, åtgärder härutinnan böra vidtagas.

På grund af hvad sålunda anförts får Riksdagen anhålla det Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huruvida erfarenheten ådagalagt behovet af ändrade bestämmelser om automobiltrafik, och, därest så finnes förhållandet, vidtaga åtgärder, samt, där så erfordras, för Riksdagen framlägga förslag i ärendet.

Stockholm den 25 maj 1909.

Med undersåtlig vördnad.
